



Тази неделя в [електронната библиотека](#) на [desebg.com](#) ви представям току-що излязлата на книжния пазар у нас книга **„Държавна сигурност – предимство по наследство“** – професионални биографии на водещи офицери, едно издание на Института за изследване на близкото минало.

Автори на изследването са журналистката **Мария Дерменджиева**, един от най-активните изследователи на архива на ДС и историкът **Момчил Методиев**, автор на книгите [„Машина за легитимност“](#) – ролята на Държавна сигурност в комунистическата държава (2008) и на [„Между вярата и компромиса“](#) – Българската православна църква и комунистическата държава в периода 1944-1989 г. (2010). Двама уважавани и ценени от мен изследователи и приятели.

Обемното изследване доближава 1000 страници е не само по своето съдържание, но и по обем представлява своеобразен чук, който тепърва ще доразбива илюзорната стена за същността на Държавна сигурност и за „професионализма“ на ръководните ѝ кадри, съградена с много митология и пропаганда още по времето на режима на БКП, също така поддържана и след неговия край преди четвърт век, до днес.

„Чия е Държавна сигурност – на Комунистическата партия или на българската държава? Кого пази – партийното ръководство или националната сигурност“ – два въпроса, с които авторите започват своето въведение в книгата.

Всъщност това са двата основополагащи и най-точни въпроса, без ясен отговор на които всеки би попаднал в капана на мантрите на „говорителите” на ДС, като бившите й щатни служители Димитър Иванов или Бриго Аспарухов.

Защото всичките като тях, които по щателно проверен партиен произход и комунистически убеждения, са допуснати в затворения кръг на системата ДС, са се клели в безпределна вярност на БКП и на „дружбата с великия Съветски съюз”, не са правили нищо повече от това да служат на един тоталитарен режим, крепен от Кремъл.

Изследването на Мария Дерменджиева и Момчил Методиев дава тези ясни отговори, които са основата на обективното разбиране на механизма и системата на репресивния апарат на БКП и няма да ви хлъзнат по празнословието и маскирания „патриотизъм”, от който уж щатните служители на Държавна сигурност са се ръководили в своята работа.

Не, книгата успешно показва, че преди професионализма на щатните служители на ДС идват и неотменимо стоят партийните повели и заповеди. Тази линия на задължително идеологизиране на щатните работници в МВР-ДС в правотата, успеха и фанатичната вяра в победата на марксистко-ленинското учение разкрива, как съвсем осъзнато ръководителите на БКП са превърнали целия този апарат, използван за репресии от 1944 до 1989 г., във умалено копие на съветския КГБ.

Или както много успешно Тодор Живков набива в главите на всички министри на вътрешните работи, които сменя – „ДС трябва да работи така, че да заслужи правото да се нарича филиал на КГБ”. Кратко, точно и ясно.

Е, една голяма част от професионалните биографии на тези „войници” на компартията, са сега събрани, систематизирани и предложени от Мария и Момчил (след много труд) пред вас в книгата „Държавна сигурност – предимство по наследство”.

Става въпрос за общо 47 биографии на ключови фигури, управлявали МВР-ДС и различни централни управления на Държавна сигурност до 1990 г.

Включени са и някои други, чиято кариера е започнала в ДС, но са се издигнали до ръководни постове на съвременни специални служби, като Иван Драшков – директор на Национална служба „Сигурност“ в МВР (2001-2002) и дългогодишен неин зам.-директор и Петко Сертов – председател на Държавна агенция „Национална сигурност“ (2008-2009).

Книгата обаче не е само низ от историите, съхранени в лични кадрови дела на важните щатни кадри, ръководили ДС или различни нейни структури десетилетия наред.

В изследването за първи път може да проследите обособяването, ролята и мястото на първото и второто поколение служители в ДС, важен елемент от разбирането на цялата системата на мотивация и идеологическа подплатеност на движещите сили в Държавна сигурност.

Авторите много правилно са отделили място на представянето на общата организация, структура и дейност на Държавна сигурност. Това е много важно, защото идват нови поколения, които няма как да знаят написаното и казаното за ДС дотук, така че тази информация е необходимото предверие към разбирането на същността на репресивния апарат преди читателите да преминат към професионалните биографии на ръководните кадри на тази система.

Книгата предлага и богата статистика за партийната принадлежност, социалния произход, образование и заплати в ДС.

В изследването е отделена и специална глава за наследството на ДС и пътищата на част от „професионалистите“ след 1989 г. и тяхното разположение в съвременните служби за сигурност или в бизнеса.

Към книгата има много важни и интересни снимково и информационно приложения, които допълнително ни убеждават в професионалния подход на авторите му.

Един чук в стената на „професионализма“ на ДС и митовите за филиала на КГБ

Написано от Христо Христов
Неделя, 07 Февруари 2016 16:00

В заключение бих искал да кажа, че тази книга излиза в много важен момент. Във време, когато много маски паднаха и непредубедените, мислещите и трезви граждани на България ясно си дават сметка за огромното влияние, което Русия продължава да упражнява върху страната и съдбата ни.

Виждат се и онези „говорители“ на Москва с дълги и обременени от комунизъмът биографии, които се опитват да разколебават обществото в неговия проевропейски избор.

Прелиствайки страниците на „Държавна сигурност – предимство по наследство“ аз лично си задавам един въпрос, който днешните управляващи, а и всички техни предшественици ни дължат – защо 25 години след краха на режима на БКП все още не са реформирани съвременните специални служби?

И защо присъствието на щатни служители на ДС или Разузнавателното управление на Генералния щаб на БНА в днешното българско контраразузнаване и разузнаване, включително във военното разузнаване, е толкова голямо?

Много важно е читателите да знаят, че книгата не би имала това съдържание, ако не функционираше Комисията по досиетата, едно от най-големите достижения на гражданското общество в България на фона на цялата мимикрия на посткомунистическото блато у нас. Именно Комисията по досиета е законовата гаранция за пряк достъп на гражданите и изследователите до архивите на ДС и разузнавателните служби на БНА, в която е запечатана истината за периода 1944-1989 г.

Откритата война, която се води срещу Комисията по досиетата през последните 3 години, без никакво съмнение е част от т. нар. хибридна война, с която Русия активно и многопластово се опитва да уязвява и отслабва държавата ни и обществото чрез своите многобройни троянски коне на ясла в Кремъл.

Затова освен, че дава една нужна и ясна картина за същността, ролята на ДС и идеологическата подчиненост и неотклонна зависимост на нейните ръководни кадри изследването на Мария Дерменджиева и Момчил Методиев е най-добрата атестация за

Един чук в стената на „професионализма” на ДС и митовете за филиала на КГБ

Написано от Христо Христов
Неделя, 07 Февруари 2016 16:00

обществената значимост на Комисията по досиетата.

Освен до достъпа, осигурен от Комисията, е важно да се отбележи, че книгата се появява с финансовата подкрепа на фондация „Конрад Аденауер” и фондация „Свети Георги Победоносец” на българския емигрант в Балтимор САЩ доктор Георги Лазаров, който със собствени средства издигна няколко паметници в различни градове на България на жертви на комунистическия режим като този на музиканта Александър Николов – Сашо Сладура в Пловдив и на убития от БКП/ДС писател Георги Марков в София.

Чест и почитания към тях! И към усилията на авторите на този труд – Мария Дерменджиева и Момчил Методиев.

ИНТЕРВЮ С АВТОРИТЕ НА КНИГАТА В DESEBG.COM ([ПРОСЛЕДИ ЛИНКА - ТУК](#)).

„Държавна сигурност – предимство по наследство” – професионални биографии на водещи офицери, □ **Института за изследване на близкото минало, изд. „Сиела”, 2015 г. 958 страници, цена 25 лв.**